

teatre

Realpolitik dirigida
per Carles Fernández
Giua

LA GALERIA

art Pere Romeu es fa viu • llibres La intimitat de les bèsties de Joan Jordi Miralles • gastronomia Alls negres

És recurrent, al llibre, la imatge d'un home podrint-se a l'aiguera, i als agraïments valora la putrefacció com a material literari.

—Al llibre es parla de la putrefacció real dels cossos i també d'una putrefacció metafòrica, el que et queda quan deixes una relació, sentimental o d'amistat o familiar, per exemple, com t'acompanya el que has viscut i com costa deslliurar-te'n. Hi ha un dol emocional, una putrefacció, que durant un temps inunden el teu espai vital.

—Ha dit que va començar a escriure el llibre després d'enterrar el seu pare, l'últim membre viu de la seva família, i després de trencar una relació d'anys.

—El llibre té coses de la meua vida però també d'altres vides. És coral. Hi ha moltes veus, a més de la meua. La mort és el tema central del llibre: és el tronc de l'arbre de filosofia de mort... L'important és que uns fets que em van passar em van fer aprofundir en el misteri que més ens inquieta a tots, el de la mort, perquè la mort ens aboca a una cosa que no sabem què és, i això pot ser terrorífic. Abans d'acabar-m'hi, la mort em feia fins i tot por. Però no només: també sentia curiositat. Al capdavall, només ens enfrontem a les coses per necessitat o per curiositat.

—He llegit que per documentar-se ha fet una immersió total en el món de la mort. En què ha consistit?

—A mirar pàgines de tanatoris i a parlar amb gent que hi ha treballat —per exemple amb maquilladors de morts—, a llegir sobre el tema de la putrefacció fins a conèixer bé els diferents estats per on passa el cos abans de perdre carn i vísceres, a mirar els diferents tipus d'enterraments que existeixen segons les cultures i les èpoques, a documentar-me sobre les grans massacres de la història —per exemple, la mort industrial dels camps de concentració nazis—... Les obres de Philip Ariès m'han estat molt útils. Ariès et fa veure que pensar la mort és pensar la vida i que la manera com vivim la mort té relació amb la manera com veiem la vida.

—No deu haver estat un procés de documentació gaire plàcid...

—Llegir sobre el procés de putrefacció —com ens podem— em va deixar

Dolors Miquel

«Només ens enfrontem a les coses per necessitat o per curiositat»

Dolors Miquel (Lleida, 1960) és autora d'una quinzena de llibres de poemes. L'últim, **El guant de plàstic rosa** (Edicions 62), va ser guardonat amb el **Premi de Poesia Ausiàs March** de Gandia 2016.

Entrevista de **Pere Antoni Pons**

El guant de plàstic rosa

DOLORS MIQUEL

Edicions 62

Barcelona, 2017

69 pàgines

una mica tocada. Però jo ara tinc una millor relació amb la mort que abans de fer el llibre. La putrefacció abans em semblava horrorosa i ara em sembla gairebé lírica. Que el cos es podreixi a la terra em sembla que és tornar a la natura el que en realitat li pertany.

—Hi ha moltes referències a estris de neteja —el guant, el fregall, el lleixiu— i a l'espai de la cuina, tradicionalment associats al món de les dones.

—Al llibre és important la metàfora de fer neteja: netejar la pròpia vida, les emocions, el pensament... Després hi ha el fet que les dones, a l'hora d'escriure, podem incorporar al món literari uns elements domèstics que els escriptors homes no han usat mai. Els estris que surten al llibre han estat tradicionalment menystinguts com a menors i jo els volia recuperar per al discurs culte. No hi ha res que sigui major o menor per ell mateix. Qui dona valor a les coses som nosaltres. Per què una cosa és poètica o no ho és? Tot té la seva poèticitat, si tu la trobes. El lirisme masculí ha anquilosat unes certes categories de què era poètic i què no, i ara les dones que escrivim podem canviar-ho.

—Diria que la veu poètica no divergeix gaire de la de l'autora, aquí. També ha volgut fer neta de màscares la veu poètica?

—Quan t'has d'enfrontar a coses molt dures, tens diferents maneres de fer-ho. Jo a vegades he usat l'humor per dir coses terribles. El meu poema titulat *La que mai no es dispintina*, que la gent sempre em demana als recitals i quan el senten es peten de riure, en realitat és un poema sobre ma mare morint-se! Jo sovint he usat les màscares de l'humor, de la ironia, del sarcasme i de la ràbia, però aquí els he deixat de banda, i ha estat com perdre una protecció.